

מִרְוָה פֶּרֶק שְׁבִיעַ בְּבָא קְמָא

הנ"ל. מילון ערך נספח לארון התנ"ך, ירושלים, 1970, עמ' 10. במאמר זה מופיע בפעם הראשונה המונח 'תנ"כ' (במשמעותו של אוסף כתבי הקודש). מילון ערך נספח לארון התנ"ך, ירושלים, 1970, עמ' 10. במאמר זה מופיע בפעם הראשונה המונח 'תנ"כ' (במשמעותו של אוסף כתבי הקודש).

בְּלִיכָּה בְּלִיכָּה מִכְעָבָד בָּאָמֵר דָּבָר בַּבָּרֶךָ וּבְעֵינָיו. גָּמְלָה מִתְּפָנָס וְלֹא נָלַכְתָּן:

בניהם נספחים מילים ושורשים של מילים, שמקורם בלאדינו. מילים אלה מושגут על ידי מילון לאדינו-תאזרחי, שמייסדו היה ר' מאיר זלמן קאנט, והוא מפורסם כמילון הראשון של השפה העברית. מילון זה מופיע בחלקו הראשון של ספרה של ר' מאיר זלמן קאנט, שtitolo בלאדינו הוא **אַבְּרָהָם**, והוא מפורסם כמילון הראשון של השפה העברית.

אחוריו שאילתא צו

שאלות

דו מ"ג כל כסוך לכסוך נומין כמזהלן כו' מכון
ומוד סנייה מ"ט לר"ז זיל זנטה ד' י' דסוקיכס קו' פסאי,
על סכוכא מל דנמי רצוי זיל מלו מסוגין דחויב סס
ולמגרון סס כתעטס דחויב לסתו לסתוק מטעס לכל בסטוק
כסוך נומין כמזהלן כו'

אשנה → **דשלח רבין באיגורתה** **לאוצר Rica למירסק**

ראeson לzion נס כ"ם נכ' מקומות סי כ"ז. וככלכ"ז כטפיק לנו
לגיון וכד מופסח לנו חמוּת גלן כסמיין ולמלין לפ'
נסמי סמס דסמיין מסרי מוו' וקוריי מסכסי מוו' מוו'
פי'. מכוול דמוי סמס כבל לדעת לגיון, וכבל מלו'ו'
נימליך ברכזוניס זיל גנוס'

קעב העמק ואחרי שאילתא צו שאלה

העמק

אחרי שאילתא צו

שאלות

ספנ

העט

אחרי שאילתא צו שאלה קעה

טשמרת הבית בית שבעי שער שבעי

בדק הבית

נְרָסִינוֹן גַּמְדָּה נֶסֶת הַקְּטָרָה לְמִזְבֵּחַ
סֵג' רְכִישָׁה יוֹסְפָּטָי
בְּכָה וְלִימָה לְהַמִּיחָה לְמַטְבֵּל בְּיוֹסָס
לְלָמָד לְלִיהָ גַּדְעָה וְכָרְרוֹתָה מִירָא
לְלָא מְצִיאָה מָקוֹם שְׁמָתוֹ לְאַטָּה . וְשִׁלְוחָ
לְעֵין הַוָּא דְּהַיִינָו מִי נִיחָן מַעַן שְׁמַוְתָּה
עַלְיוֹ אֶת הַמְלָכִים וּמַתְרָנְמִינִים שְׁלִיחָה וְעוֹד
אַמְרָנִין . כִּיּוֹן שְׁמַנְיָעִין לְפִתְחוֹ שֶׁל דָר
שָׁם רֹוחָצִין זָבִים מְכֻלָּל דְּמַעֲקָרָה לָא . וּחְבִין
גְּרוּכִין מִים חִימָה וְאַפָּה אֲזִין טּוּבָלִין בָּו עַד
שְׁמַנְיָעִין לְפִתְחוֹ שֶׁל דָר כְּלוֹ שִׁישׁ שְׁמַשְׁיָורָה .
הַדָּתָנִיא אַלְוָ נִאמְרָ מִקְהָה מִים יְהִי תָהָר
לְלָא נִאמְרָ מַעַין הַיִתְיָא אָוֹרָ אַפָּי מְלָא מִים
עַל כְּחֹפוּעַשָּׂה מַקּוֹה לְכִתְחִילָה הַרְאָתָהָוּ תְּלָל
מַעַין מָה טְעִין בְּרִי שְׁמִיס אָפָּמָקָה בִּידִי
שְׁמִים . אֵי מָה מַעַין בְּכָל שְׁהָוָא אָפָּמָקָה
מְטָהָר בְּכָל שְׁהָוָא תְּלָא אָךְ מַעַין הַמְעִין מְטָהָר
בְּכָל שְׁהָוָא וְהַמְקָוָה בְּאַרְבָּעִים סָהָה . לְפִי
רְכִירִי רְתָתָם זֶל נְצֹוֹר לְהַעֲמִידָה דּוֹקָא בְּכָלִים
אַסְמְכָתָא בְּעַלְמָא לְאַחֲרָ שְׁבָטָלוּ רְכִיבָת
לְכָלִים . וְהַדָּחָוק . אַכְלַ הַרְאָ זֶל כְּתָכְ דְּאַפָּי
לְאַרְמָמְטָהָרִין בְּכָל שְׁהָוָא וּבְלַבָּד שִׁירָא כָּל גָּנוֹפָו
עַולָּה בְּהָנָן בְּכָתָאת . וְכֵן כְּתָבָהָת זֶל
בְּהַלְלָהָכָל הַנְּשִׁים עַכְשִׁיו כִּזְבָות הָנָן שְׁכָנָר
זֶל שְׁוּמָעִין לְהַחְמִיר בְּשֵׁל תּוֹרָה מַאיְתָי זְמָן
הַחְמִירָוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל עַצְמַן שְׁאַפָּי רְוֹאות
דְּרָם טִיפָּה כְּחֶרְדָּל יוֹשְׁבָת עַלְיהָ שְׁבָעָה נְקִים .
אַיִתְיָה הַזְּבָה טּוֹבָלָת בְּיָום שְׁבִיעִי שְׁלַפְרִיה
מִשְׁתָּנִץ הַחְמָה דְּכִתְבֵּב וּסְפָרָה לְהַשְׁבָעַ יִמָּס
אַיְתָר תְּהָרָה . וּמְקַצְתָּ דָוָם כְּכָלָו וּמְתוֹרָתָה
לְבָבָלָה מִיד אַלְאָ שְׁחַבְמִים אַמְרוּ לְעַשְׁוֹת כָּن
שְׁמָא לְאַחֲרָ שְׁתַשְׁמֵשׁ בְּיָום הַשְּׁבִיעִי תְּרָאָה כּו
בְּיָום וּתְמָתָהָר כָּל שְׁבָעָה וּנְמַצָּאת זְבָה לְמַפְרָעָ
בְּשִׁבְעַת תְּשִׁמְשׁ וּכְיָוָן שְׁאַסְרוֹה לְשִׁטְמָשׁ אַמְרוֹה
לְטַבּוֹל שָׁאָם תְּחִזְקָק עַצְמָה בְּשָׁהָרָה שְׁמָא
תְּשִׁמְשׁ וּאַסְטוֹרָל עַשְׁוֹתָה כָּנָן כְּטוֹ שְׁאַמְרָנוּ . וְאַעֲפָ
שְׁנָזְרָה לְנוֹרָה הַיָּא זֶל הַחְמִירָוּ עַלְיהָ מְפִנִּי כְּרָת
שְׁבָה . וְלָא עוֹד אַלְאָ אָפָּי בְּשְׁמַנִּי אַסְרוֹה לְטַבּוֹל
בְּיָום מִשּׁוּם סְךָק יָם שְׁבִיעִי אָאָכָי שְׁחַשׁ
סְכָנָה אוֹ מְנִיעָה בְּטַבִּילָה הַלְּלָה כְּסִכְנָתָ צִינָה
אוֹ מְשֻׁוּסְנָגָבִים וּכְיֹצָא בָּהָה רְגַשְׁטִין בְּפֶרֶק
תְּחִינּוֹת אַתְקָנִין רָב אַיְדִי בְּרָאַבְנִין בְּנֶרֶשׁ טִיטָּבָל
בִּימָא דְּחַמְנִיא טְשָׁוָם אַרְיוֹתָא . רָב אַחֲרָ בְּרָ
יעַקְבָּ בְּפִפְנוֹנִיא מְשֻׁוּסְגָּבִרִי יְהֹוָה בְּפֶטְמָכְרִיתִי
מְשָׁוָם צִנָּה . רָבָא בְּמַחְוָא מְשָׁוָם אַבּוֹלָא .
פִּי שְׁוּמְרִי הָעִיר שְׁפָטָנִין דְּלָחוֹת הָעִיר בְּלִילָה .
אָמָר לוֹרָב פְּפִי לְרָב מְכִדִּי הַאִירָנָא כְּלָלוֹסְפָּק
זְבוֹת מְשֻׁוְנִין לְהָוָה לִיטְבָלוּ בִּימָא דְּשְׁבָעָה
כְּלָוָרָם לְמָה לִי יְוָא דְּחַמְנִיא וּמְשָׁוָם אַבּוֹלָא
אַפָּי בִּיטָּא דְּשְׁבָעָה נֶמֶת וּלְכִתְחִילָה לִיטְבָלוּ
וּלְיִשְׁתְּרִין

לצניעותא בעלמא הוא דעביד להו ולא שער שער הצבילה נורמנה לה טכילה. משומטיט שבנהר דרכ' הון מקבלין טומא' וכדרתנן עשהה לשכיבת מכבלי טומאה. בלילה הרוי ו' חוספס בזום שומרת ראותה וטיכלה בלילה. גרסינן בפ' דערוובין א"ר חייא בר אשיש ואיתם נורמנה לה אמר שיעורין החוץין ומחיצין הלבנה ביטש לר' או של גליה לנטשה מטמי. ואקשין החוץין דאוריתא נינהו רהטנא ורחץ את בשרו במים שלא רוחטה ברכיש שטחט טמי. וטבלת רוחטה מטפה טברא רוחץ בין בשרו למים. ופרק' כי איצטיריך הלכתא לשערו וכדרבה בר שא"ר → וגביל שטבילה רב הונא. דאמ' בר רב הונא נימא שעת טכילה כל גופה ושערתו ראשא שלא חפה והבדר תמציא. חפה ומגע צבילה כהויל עיניה בעגצה כהויל טכילה לעיב או לטהורו עלתה לה טכילה בודעכד לא ואטילו עיניה בעגצה לא עלתה לה טכילה ואטילו עד אליא אטילו השפה בטסוק ואטילו נטמא קשור לא עלתה לה קשורה שאנו מkapid עליי המקפיד עליו החוץ אין מקפיד עליי אינו החוץ גנוו על רוכבו ולמיוטו ולמקפיד ולשאינו מקפיד טשומ רוכבו המקפיד ועל מעיטה המקפיד וכדר' יצחק ר' יצחק דבר תורה ר' יצחק ר' יצחק דבר טכילה וטבלת בזום השכיבי כתוב הר' א' זל בשם רב אחא משבחא זל דלא עלתה לה טכילה. ואינו מחורר רטלי הא לא נחמיר שעיקר גורה זו רבר רחוק הווא ויש בו כמה ספיקות שאנו זבה הדורה ושם המשמש מיד לאחר טכילה ושם תראה בו בזום ותמהור ספריתה למפאר. ובכמה החששות רוחקות כאלו לא נחמיר ברייעבר והר' לוי זל מן המתירין לטבול בזום השכיבי ואפ'יל למתחרה וכתחב כי מרבבי רב אחא זל אין ראה שהוא זל דאוריתא קאדר ונראין דרביו לפ' הלשון שב' הנאן ולא לא שכבר אמרנו כי לטבול בשכיבי ואפ'יל לחתילה אינו נראה אבל ברייעבר נראין דבריו כטבילה לה טכילה ר' אהן אמר רבא אשה לא תעמוד ע"ג כל חרט וטבלול ואטיקנא מטעמא שטומ דבעיטה ולא טבילה שפיר. ואטילתא נמי בעיטה וכתחב הר' א' זל דמתחרר דאם טכילה בין ע"ג כל מעתה אטילתא ברייעבר עלתה לה טכילה. ופי' סילטא נקעה. עוד כתוב הוא זל דכל חרט דנקט ולא נקט כל עין טשומ דהיא פשיטה דהא אית בה משום גורה מחרצאות הויאל וטיטמא מגבו ואפ' ברייעבר לא עלתה לה טכילה אבל כל חרט איצטיריך לה הויאל ואינו טיטמא מגבו ואינו ראוי למרים לית ביה משום גורה מחרצאות וסיד' א' לישטרו קט' דמשום דבעיטה מיה איכה. עברה וטבלה עלה לה טכילה. ופושט כל עין בין דחוו למדרמן אית בהו משום גורה מחרצאות ואפ' עברה וטבלה אגבייה לא עלתה לה טכילה. והביא ראה מרחנן בתקאות מעין שהעכיבו ע"ג כלים או ע"ג הספמל וריהא כמותה שהיה ר' יהוד' ר' יוסי אומר ר' יהוד' כמ' גולדך שלא לטבול ע"ג הספמל אלמא אפ' בספמל אייכא מש' גורה מחרצאות. ואי משומ דבעיטה ליכא דמנא הווא הא טбелיל ואיך טנא וקא מנחא תומי רגלה חביבי מתרות שפיר דמי ואפ' לכתילה דהא לא בעיטה. ולוי דברי' הרוב זל טפци רעביה להו שמואל לבניתה

ולשתוריין לבעל מיד דהא ליכא חשהא ולא מידי דאי נורה היא שמיינן לנורתה הוא ונודה שלא בזומנה טובלת אפ' בזום. ואוי זכה דיא דינה לטבול בממא דשביעי ומורתה מד' ואהדרי לה טשומ דר' שדרתניא ואחר ת מהר מאמר השטה אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן כולם לשמש שלא תבא לדי' הספק. והכי תניא בתורת הניגס ואחר ת מהר בזון שטבילה טהורת להתעסק בטהרות אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שלא תבא לדי' הספק. יש טקילין לטבול אפ' ביום שביעי דר' של לא אמר אסור לעשות כן אלא לשמש וכמו שפרשנו אבל לטבול לא עיקר בעיא דרב פפא לא על הטכילה היה אלא על הביאו ומאי ליטבלן תשמש ולשנא מעלייא כדארמאנין בעלים יום טכילה הוה. ואני נבון דרב יודה ורבנן דאתקינו בימא דהמןיא משומ צנה ומשומ אבולאי בתר חומרא דר'. זORA הווא ורב פפי נמי דבעא מניה מרבא לכבודה על מא דאתקון אוירו בתמניא ומשום אבולאי הוא דבעא מניה למה ולעה הוה דאהדר ליה רבא דאסור לעשות בן דאלמא אפ' הטכילה עצמה אסורה ביום. ואס עברה וטבלת בזום השכיבי כתוב הר' א' זל כשם רב אחא משבחא זל דלא עלתה לה טכילה. ואינו מחורר רטלי הא לא נחמיר שעיקר גורה זו רבר רחוק הווא ויש בו כמה ספיקות שאנו זבה הדורה ושם המשמש מיד לאחר טכילה ושם תראה בו בזום ותמהור ספריתה למפאר. ובכמה החששות רוחקות כאלו לא נחמיר ברייעבר והר' לוי זל מן המתירין לטבול בזום השכיבי ואפ'יל למתחרה וכתחב כי מרבבי רב אחא זל אין ראה שהוא זל דאוריתא קאדר ונראין דרביו לפ' הלשון שב' הנאן ולא לא שכבר אמרנו כי לטבול בשכיבי ואפ'יל לחתילה אינו נראה אבל ברייעבר נראין דבריו כטבילה לה טכילה ר' אהן אמר רבא אשה לא תעמוד ע"ג כל חרט וטבלול ואטיקנא מטעמא שטומ דבעיטה ולא טבילה שפיר. ואטילתא נמי בעיטה וכתחב הר' א' זל דמתחרר דאם טכילה בין ע"ג כל מעתה אטילתא ברייעבר עלתה לה טכילה. ופי' סילטא נקעה. עוד כתוב הוא זל דכל חרט דנקט ולא נקט כל עין טשומ דהיא פשיטה דהא אית בה משום גורה מחרצאות הויאל וטיטמא מגבו ואפ' ברייעבר לא עלתה לה טכילה אבל כל חרט איצטיריך לה הויאל ואינו טיטמא מגבו ואינו ראוי למרים לית ביה משום גורה מחרצאות וסיד' א' לישטרו קט' דמשום דבעיטה מיה איכה. עברה וטבלה עלה לה טכילה. ופושט כל עין בין דחוו למדרמן אית בהו משום גורה מחרצאות ואפ' עברה וטבלה אגבייה לא עלתה לה טכילה. והביא ראה מרחנן בתקאות מעין שהעכיבו ע"ג כלים או ע"ג הספמל וריהא כמותה שהיה ר' יהוד' ר' יוסי אומר ר' יהוד' כמ' גולדך שלא לטבול ע"ג הספמל אלמא אפ' בספמל אייכא מש' גורה מחרצאות. ואי משומ דבעיטה ליכא דמנא הווא הא טбелיל ואיך טנא וקא מנחא תומי רגלה חביבי מתרות שפיר דמי ואפ' לכתילה דהא לא בעיטה. ולוי דברי' הרוב זל טפци רעביה להו שמואל לבניתה

ציווני הלכה

אותה קשורה חוות'ת, שלש איןן חוות'ת, שתים פפל'. ומסתברא כי האי ליש בתורה. דגשין במסכת שבת ירושלמי בפרק שבו אשה יוצאה יהו'ת תמן תבון אל' חוות'ת באדם צמר וחוטי פשתן וכו'. שמואל אמר ליה כאן של שען על דעתיה דברי יהורה אלא של עמר, הא של שער דברי הכל אין חוות'ת. בא בשם ר' יודוה ר' זעירא בשם רבנן היהנה נימא אותה חוות'ת שתים ס' שלש איןן חוות'ות. ר' זעירא בעי קשור נימא אהת לחברתה אהת היא, ואו' לשטים שתים ס' להשלש ס' הו. ר' יהורה אמר זו שהיא יורדת לטבע לנדרתה קושתת שערה בגין הסוסי³ לעובדרא וסומכון עלי. מן הגרסא הוו נרדי' דרבכrica נמי אייכא קפידה בשער.⁴ ומודרך יהורה נמי. דלא שרא להו לעובדרא אלא בונב הדסוס שהיא עב וכקשה אבל שער האשה לא.

דיני ח齊צתה

אמר רבא ע"ה לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהאה אשר מריחה קמתיה
במים בשעת טבילה, וاع"ג דתנן ופסחא י"ג בית הקטנים ובית הסתרים אין
צרים שיכבו בהן המים, נהי וכחית מים לא בעיןן מקום הרואין לבא בו מים
מייא נבעיןן כדורי זירא דאמר ר' זירא כל הרואין לבייה אין בילה מעכבות בו
וכו). אמר ר' אכני בר ר' אדרא אמר ר' יצחק מעשה בשפחתו של רבינו טבלת
ועלתה ונמצא לה עצם בגין שנינה והצריכה רבוי טבילה אחרת. מהא
שמעינין שאם לא הריחה בית הסתרים ובית הקטנים שלה ונמצא בהם דבר
נ' חזוץ שלא עלתה לה טבילה. ואם לא נמצא עליה דבר חזוץ ע"פ
שלא בדקה קודם טבילה עלתה לה הטבילה, ואני דומה לבריית הנוגן ולהփית
הרראש כדבעין למיכור קמן. וזה שפחתו של רבוי לא בדקה את שנייה קודם

שינוי מהדורות

15. נ"ג מנוול קו נלען חמי גראה שהוא כלשון הראISON שפרשמי שאפילו בכריכה יש הפרש בין אחת לשלש, ונסנת ספף.

19. נ"ג בילם רוחיה קנית זו. וכך גם מופנה ואם מן הראותה שבראשו לישועה היה את אחד מגדולי תרבויות העת.

לנPsiש תדרשנו

כ. בזבוג הפסוס. נספוי ירושלים דיוון גרשין לגבי הטענה
שמשמעותה שונה לנומרו.
א. ואם לא נמצא עירם שלא בדקה. ע' ס"ך קוזח ס"ק לכ
בשם הלבוש והוא מושם דסמכיגן על ובורוקה לאור הטבילה שלא
נמצאת ח齊ז'ה (ע"י ש' פור). ומקשה הנגרעא מהריין בסוף ולכה זו
שנתעטקה בתבשילין ומזהה בין שנייה וליכם כל בדיקת בה"ס לא
בחיהלה ולא בסוף. ונשאר בעצמך. ע' בהערה ג.

ציוויל הולכה
שניה לדוק בין שניה כ"י
כל פ"ד. ר"י קלע פ"ג.
לקלולא פולין ג"ה פ"ג פ"ג.
ר' י. ג'רמי קלע פ"ג נ"ט.
תבילה ואפיקו הובי טעמא דנמעא עצם בין שנייה הצריכה ר' טבילה אחרת, הא לאו הובי לא. וחו שמעיין משפחתו של רבינו שצעריכה אשה לבודוק בין שנייה ממשום עצם או ממשום בשר". מוהדק או ממשום דבר אחר. וזהו לדלא בדקה קודם טבילה בין שנייה ולא בית הסתרים שלו, ואחר טבילה נמי לא בדקה עד שאכללה או שנתעסקה בכחמים ובתבשילים, ואוח"כ בדקה ומצעאה עצם או דבר חזוץ בין סתריה, מסתברא דכי האי גונא לקולא תלין בהו ואמרין בדבר טבילה עיילו בה הוואיל ואין עריכין שיבאו בהם המים.¹

בש תדרשו

(קצת ס' קג) הבהירוש. ואף הוא מורה (קצת ס' קה) שאין כוון ריבוי השם שבא לשלש רכני. והנה בהזון יהוקל ובחד – שם' תשובה א' וכן מוכאת תשוכתו הנ' בלשוני אש' ח'א ע' קסוי כתוב הגרא' אברטמק וצ'יל מה ששלען בענין ד' מפי מדור הגאנח החסיד ר' חיים סאלאיוינציג' שלמדו כן "עד בילדותו מושך": "זה לא שלא עיינה בשאר נופת קודם לטבילהה שלא עלתה לה טבילהה... בדיא' בשאר כל הנוגן מושט שבגנו בין עזם מעשה הטבילהה וככל שפוך הוא פוך בעוצם עשרה הטבילהה. אבל בביטחון הסתרות כיוון שאנו ציריכים לביאר ימים בפועל והוחה מושך בעוצמה הטבילהה ספק קיל וואייט מופר לילך". עכ' כל עיי'יש עודר' מהו עדין צ'יל הגור ביה דה ספק נאך בספק שאנו בו' (כ'!) מוציאים אשה מהדורה טומאה. ונוראה לאבד וכחמסק לבואר הגרא' הגרא' ג'ג' ע' טוד המבואר במשמעותה הגור בראב' ר' ר' והל ספק העיינה והל מוקטן ר' קפט ע' () שמעט דאי מפורטים אורה לאל ברקיין.

ב*. או משוםبشر. ע' מאידך לדרכ' מה' מה' הד' עמ' 294) שכתב: "אני מורה ובאו בשער שבתונן השנויות אין דרכ' להקפיד עליו בכ' אענש וחוץ אמר' שיגורי מופשיים (ובגנו) נוראי בחולקים בהা. וונוטח לאל פגנו בה ואו התה מהדרוב' טהור וכבר רבענו ואס' אונס פפרושס דבדר וחוץ. דפער להזוק בגנותה וצריך לבדוק לפתיחה אבל בראב' נאץ' דבר' ר' ר' ובז'ץ' ובמהירות הקדמות אין זכר כל לעין הצית' בסר'.

ג. והוואיל ואין צדיקים שייבאו בהם מים. הנה תמה' הגרא' וקצת כו' והגרעא' (ס' קז' על הצע' ס' קב' לה) היאר מליטס לאל בדקה לא בתחלת ולא בסוף, וגשאדו בעץ'. ונוראה שעקר התימה ביעץ' וזה היאר בספק דרבנן ומיעוטים מפיקיד' ולקללא. שרד בוגרונות הדין להורות פסק דרבנן ומפיקיד' ולקללא.

ה' דרכה בענין סכילה שהמעשה בועל הוא סכילה הנוגן כי דמתה וספק בתי הסתרות אונס' ספק עצם מעשה הסכילה לא' בבדר' המעלכ' במעשה הסכילה, ולכון יצאה התוכלה וחומת החומרה מהודו. שרד בוגרונות המשא (ויז' ס' זח עב' רב') דגש מבאר בחילוקו של הנרא' מביביס דראיכן רעתה. גם צ'יל מוז באור הגרען שכתב האה ר' ר' בברבי ארארל' כהאר פא' לרין וה (קצת ס' קג) ואורחות הסדר' (קצת ס' קמ' כה' ווד'

ד. ומכך למדנו. נהנה דקה על המשנה רכז'א שרока בקדוצה שפטותיה חשבי כאיilo לא טבלה, וכן מכאר בהמחד' לשון ריבוי אינו אלא לשון הדוקן. ואין זה שיד' להלוך לעיל מין מנות בפ' המקיד' והוגה נם על זה הקשה שאין זו הטעמי שבואר ובנו. ועוד צ"ע לעצם בן שנייה שרוי שם הוא וולק גנדרר ראוית לבייאת מיטס' משאל' הבא הוציאו וזה בחרותו השפטים הנראות ע' בערךה ו. וראיא' חותם סופומורה. ע' סדר' סוף ט' קפס.

ציוויל הולכה
 שינה לדוק בין שייה פרי
 קלע פט' דר. ר' קלע פט'
 לולא תולין דה פט' קלע פט'
 ר' ג'ט' קלע פט' נט'
 ר' ג'ט' קלע פט' נט'

טבילה ואפיקו הבי טעמא דנמעא עצם בין שנייה הצריכה ר' טבילה אחרת, הא לאו הבי לא... ותו שמעיין משפחתו של רב שצעריכה אשה לבדוק בין שנייה מושום עצם או מושום בשר" מוחודק או מושום דבר אחר. וויכא דלא בדקה קודם טבילה בין שנייה ולא בית הסתרים שלה, ואחר טבילה נמי לא בדקה עד שאכללה או שנתעסקה בככמים ובתבשילים, ואח"כ בדקה ומצעאה עצם או דבר חזוץ בין סתריה, מסתברא דבי האי גונא לקולא תלין בהו ואמרין דבר טבילה עיילו בה הוואיל ואין צריין שיבאו בהם המים.^ל

שנינו כמשנת מקאות ונ"ט נדה שנטנה מועת בפייה וירדה וטבילה טהורה מטומאתה אבל טמאה על גב רוקה. נתנה שעירה בפייה קפזה ידה קרצה שפתותיה كالלו לא טבלה. ואם תאמיר מאי שנה עצם בין שינוי ממעות שביפוי, והמם מהركב הבא לא מהרכב. ומכאן למרדגו' שאין האשה צריכה

שער המבילה

ימין

ליב

צינוי הלכה
ה"ג.תווך דעויין ממל' קרי
קמל סמל ג'.
או נסוי. משעה אונז וחיטם
ומטושן תנ' חות' גב כפ' ספ'
ה. גב. צד' רק' קמל ספ'.
עד וזה לא עוזר כי קמל ספ'.
ג.
ה"ג.תבוחה קודם בטבילה ע'
פרק קמל ספ' ה'.
ונמצוא לילו זב וחיצן ובר
צד' ימ' קמל ספ' ע'.

מעשה עכובת כי זו מהודקות מאר, אבל החולות הן מעשה אורג והמים נכנסין בהן והקשר מחרפה. ובמסכת שבת לא התירו אלא החולות הנקיות מן הטעין, ורשות בר אחא לא אמר אלא אמרו אמרו שהן גדריהם עשויים מעשש

והאי לעיוני נפשה דקאמר, לא ידעינן מאי ניזו אם על ידי רוחיצה קודם הטבילה או שמא בשעת התבילה, אי נמי בעיוני בעלמא, שהרי לא תקין עוזא אלא חפיפה והוא חפיפת הראש כתרתנו ^{יש} צז נזיר חוף ומפספס. אלא מראemer רבא ^{שלא} טבלה ועולתה ונמצא עליה דבר חזץ ואיכא גמי ספרים דכתיב בהו על ברורה, אם באותו יום שchapפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול, ואם לאו אע"פ ^{שייך} שנגעטקה באותו המיל כל היום לאחר טבילה לא עולתה לה טבילה עד שתאמר ברוי לי שלא היה עלי בשעת טבילה. שמעיןן מינה דארוחא דמילתא הци הוא לעיוני נפשה בשעת חפיפה. ראי לאו בשעת חפיפה למה ליה למתלי בדיקת גופה בחפיפה, הוה ליה למשיר אם באותו היט שברקה וחפפה טבלה עצמה למ טבילה, ומתו שמעיןן מינה דראיון על ידי רוחיצה הווא, ראי

זינורי מהדורות

3. נמהדורים קיימים למשך קפע עד קו כ' !! וכן ככל דילול מסדרו ס'כ'.

לנמשך תדרשו

ב'*. הא נמי מקפיד קפיד על יהוה. צ'ע הרי בקיוט איזידין
ומבראו רבענוקות לא רקפידיים. ולפי מה שדרוקה המוסט' שעבנגו
בהישרעד לעיל א'ש. דרווקה בתיכי שאים מודוקתין כ'כ תליה
ההפקודה בעקבות רבתה אין זין והקפורה אלל בשעת הופכיה, משאכ'
הא בראוניגת שיח מודוקתין א'ס' כי בתקופה בשעה אלה וככל
זה בג הפקותין, וובואור וחילוק גובל ע' העורות לעיל).

ג' אע' שטענטסקה באותה המאי. ע' רשב'א תוהב לב'. ושם
ס'ס' כמנבואר נס'ס' ס'ק גאנז לון ומליל אם תענטסקה. ע' זאר
וואטל'ה ואבדר הניא'ך ורבנן ורשב'א פליין אך לועצמץ את הגם
בבלג'ן, ע' יי'ש' חמש. ועוד ע' רשב'א צ'ע הרי בחרושין ועם

צ'ונגן'ין ול', שחויטה לumed בסוגיא כפוץ רבנו הכה. ע' ס'ס' ס'ק לא
שאין כוה)

ד. דיעוני ע' ו' ורחייטה הואה. ע' תחה'ב (ורף לא ע' ג') שוכנין
שלשות רבנו והחיטה היא מעיקץ הדין, ואך משמע דברינו שלועל
רבנו וזה רוא נחורה ומיעכטה בריעיב. ג'כ' ורמי'יכא שליעת רבענין
וחחיטה מה'ת. וצ'י, הרי רבנו כתוב בסוף הלה' ו' שיטיפת המים
בספק לטבליה לא מפוכח שאני מירן חפה' שאעכט' וב' בהיל' ה'
כתוב לא דרי'קה ומיטפה' שמעכט'ם אל לא עבדה כלל. עוד ע'יעי'ל
בעה'כ' שכתב ייראה שהוא יאל' (ובגנו) מרוש מוקם שער חפה'ופת
חמי'ן ושאר הנוגן ברחיצת צונר. משמע שאין זה מטרוש בברבי

דינרי חמץ

לכתב רב באחראילא כד טבלא אתה צריכה לעיוני נפשה דילמא מדבר
 בה מיטסא רקייא או דליהה בכשרה וכא הוי חיצזה. וזריכה למסקן רישא
 והדר מיטבל דילמא^(ט) קטר מזיא ולא עליין בה מיא ואמרידין טה טה ונימה אחת
 קשורה וחיצצת. וכור חיפא לא תיחוף אלא בחמיימ' ואמרידין טה טה ואפילהו בחמי'
 חממה, חמימי משרו מזיא וקריר מסכסכי מזיא. ולא תחוף לא בנתר ולא באهل,
 בנתר מקטף מזיא ואהיל מסרך מזיא. דא אמרת מקטף מזיא מאוי הוי, דילמא
 אידייד' ורקטני מסתכבי בגין ארכבי ומקטר חד מיניג'ו ולא עיילה בהו מיא. וכי
 גרלה למזיא לא תקטרינהו לרישי דעתציתא דלמא מקטרא חרוד בינויטה מיניג'ו
 והוי חיצזה. ולא תקרו עילוי מזיא בשעת טבילה לא חוטי עמרא ולא חוטי
 כתנא^(טט) ולא תכי, ורקטמי והוי חיצזה.

והני תיכי דכתיב רב אחד¹ אפשר שתיכי דעתינו קאמר כדאיתא במסכת שבת טז² די' בא לא טניפן הוא אמרין התם בעא מיניה רב כהנא מרוב הגי חילילתאמאי אמר ליה כל שהוא אודר לא גוזר. אמרו נמי אמר רב הונא בריה דרב יהושע חזונייא לאחווותי דלא קפdon עליהו. ואמרין התם Mai יאכaba בן האי לישנא להאי לישנא, יאכaba בגיןיו דעתינו וכו'. אלמא אי טניפן קפdon עליהו בשעת טבילה³ וαι לא לא. אי נמי שאגני תיכי תלילתא משאר תיכי שהו

שיטוי מהדורות

1. נמלדים מהר כקדומות מסתברא. (ויכ"י פל. סג'נ' 2. נמלדים קדומות וגס נמלדו ככ"י לתוך הקטוע לר' נ"ל.) נמלדו.

לנגישת תדרשנו

המקוות. וה' הכא, נראה לו מר שורות שמותה לתהיי המכונס ומורוקטם ע"ז והעדי מומת שמהוריקט קדט לאשא. וכוכב נפרדים והם ממי המקות, וממלא אותו מפט אין בכילה נבי מוקה, אוין והודגה כל לילם שמותה לגליה שבי בծופ' ע"מ להשביה שורי אין כוכב כינוס מפט נפרד כל דאן ודריכת הגוליטים אלוא ערעת. וכן שנגוי מגנרט ורשיים שאינם מתחווים המיט דזרה כסך וקומה שם במושנה). והטטע שמותגא סכילה קסיאנה מלפיטה על החיצי (געיסים). נראה לאבר רוזי כען דין המשגנה שט שאם אל הנטיל אל הריל מהני טבלון, ואיך הכלים שבתוכו. ונראה האבר בו שכאשר הריל ואיך גבסל והונחן במקה, אוין השוב מחוליק מי המקות. אלא שמשי המקות וחוזרים אותו בכל דקו. איב' ייל עם ואיך כהבא סכאות טוגן במקה איזן והוא גנס כל הגנטול לו חשיין להלך את המיט להוחשכ בינוות. אלא אמרין שמי המיטה וחוזרים אותו בכל מוקם. ואיך ייל יהו גדר פיד' בירוי. והם אלא פיד' על לנושו נשעת טבילה החביב כטפלות לו. ואיך דלא חשבי בכסלים לגטו לנומי לעוני דין הצביה שטום ובקפיד עליות בשפע אחותה. ייל שכירין זה לא בעינוں סטל גדר' לטבעו) אבל אלא מלפיד לעילם בשפע טבילה גינס נטפסים אליו חשבי חלק בשפע אחותה. ייל וע' גדר הו יש לישב עוד קשיותם ולחלופים ממי ומלה. וע' גדר הו יש לישב עוד קשיותם שהקשו ואחרוניות על הכהה זו ואכם'.

ציוויל הילכה

מִשְׁוֹרַת הַרְאָבֶ"ד

שגונות הרפואה

אטלש תדרישנו

בScenario המאוור. אפשר דרכי גם על דבוריו בריש קלע זה, עירונית לעיל.

ט. צוריכה להזוז. פי' שצורכה להזוז ולהחפץ את כל שעורתה ולא סגי בהזרות הרציצה שנמצאתה. ירש לאחורה גם והמוסט דבגינו למכחלה חיפוי הסוגה לטכילה ואיך אם לא נמצאה עלייה רבר חזק ווסט טלאה. צורכה להזוז ולהזוז לפניהם הסבליה. או שהא חוץ חיפוי גמאל, שטבניאת והצביה מטבחה וללא השגינה ובסך לאודר והחפיטה או רלא צפה שפין. וגם אם לא תחפו חיפויו אז השגינה ובסוכו. בס

בינויו (ד), סמור להפייה טבילה איכה בגיןו. וקייל קלישנא בתרא דבעי סמור להפייה טבילה. ואם לא טבלה סמור להפייה ונמצא עליה דבר החוץ צריכה להוציא ולטבול פעם נוספת ואם לא נמצא עליה דבר החוץ טבילה טבילה. מירי בגונן אמאזום רלא אפער קראטערינן לאמוון.

והיכא דטבילה بلا חיפוי הראש ובלא בדיקת הגוף לא סלקא לה טבילה מדארמיןן ^{๑๔} נתנה תשכיל לבנה והפשילתו לאחוריה לא עלתה לה טבילה וכ"ש היכא רנתעסקה בכמה כתמים שלא עלתה לה טבילה. ואפיקלו עיניה נפשה בשעת טבילה, חיפוי הראש מזוהה לא סגי לה בעיוני דסרייך במזוייה, דלמא בהראוי דמסרקה רישא השتا משתרמי מזוייה אי נמי הוא שעתה בגיןטא דזהה קטיר בשעת טבילה גורנו נבחי מסורתית ולא ידרעה לה, ומשום הכי כד טבלה بلا בדיקת הגוף ובלא חיפוי לא סלקא לה טבילה כלל.

והלכטאות ^{ועם} אשר חופפת ביום וטובלת בלילה והלכטה אשה לא תחזר אלא בלילה. קשיא הלכטה אהלכטה, לא קשיא הא דאפשר הא דלא אפשרה. פ' רבי אחא ^{ואילו} ראי איתרמי לה טבילה בגין שמי רלא אפשר למסרך בלילה חיפה ביממה וטבלה בליליא, ואפלו איתרמי חמיש ערב שבת שני ימים טובים רלא אפשר למחך בהון ומזמן טבילהה בליל שבת, חיפה ברבעיעי בשנת וטבלה בגין שמי מושט דעתיה בזמנה מצוחה. וכי גדרה

שגונות הרפואה

שכנתם. ותומר אלה פסק דמיון נלילו ונטולו נלילו. והם עיריטם ליה מהALKהמ' חמייחם ג' מים' יה' מים'. ומדקה מה' פסק ותמייחם. לייקין מינה צלתו סמי' הילן מדזוק גראהט חמייחם. כל אלה סכי מינך ניממו עידן. וגס סכי טה כ"ל נולטו ונען דנמיהו. הילן שמי' מס' מי' שאמאי לחו' נליל' מטוק' דצח'ן כרכ' נחמן נר' יחק' לסייע'ך לדר' נא' מוי' ריש' נלול' דזר' קוט', ולרכ' נמי' בכ' מ"ל מעייל' עד' דצל'ו ונין ג'רג'ו'ה' ואוחלפה ש'קיטה נועם דנדונ'ס מינך נליל' וויעט'ל' נליל' מינ' מדר' מטוס' נגעין סמוך' לממיפה עדר'ו. וטלין הרין לאט'נו' נגעה דלעין מלוני דמיוח' ביממו' מטובל' נליל'. חד' מקמי' דצל'ם רב'ו ג'רג'ו'ה' וווע'ן לאט'ו' גראב' גראב' גראב' וווע'הו'ג'ן

גאש תדרישנו

בשלמו המאו. אפשר דרך גם על דבריו בירש קלע וזה עירור לעיל.

ט. צריכה לחוף. פ' לא סג' בהורדת החיצ'ה
למתחילה פעפה הסמכה
וטרם טבלה צריכה לחזור
גמו, שמציאות החיצ'ה ט'
רלא חפפה צפיב. ונג' א'

עוניי בעלמא בלא רחיצה, למה לה דענרא בשעת חפיפה, אלא ש"מ ברחיצה.
והשתא נהוג בולי נשי דבשעת חפיפה שטפן נפשוiron בחמין ובדקנו נפשיוiron,
ולאו משום דעריכין לחמיין להודחות הגוף אלא דהבי מעלי לווע טפי. ואילא
בדקה נפשה נמי סמור לטכילה בשיטיפת המים לא מעכבלן, אבל חפיפת הרראש
מיימת ארכיבעה שטאנא סמור לטכילה.

וגופא אמר רבנן טבלה וטלטה ונמצא עליה רברח חוץ^ט אם באוטו יומ שchapפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול וגם לאו צריכה לחוף ולטבול. אכן רダメרי אם סמור להפייה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול וגם לאו צריכה לחוף ולטבול. מייבנ'ינו (ד), סמור להפייה טבילה אכן איכא

שיגזעי מהדורות

⁴ מדכרי גלאcum' מזכור ערך מקומן "וְעַתָּה נִצְחָן וּכְבוֹד" עד קו' כל' ב' (חו' לכה' י"ב עיקרי לדכרים בקטע זה) כל' פ' ב' (כח' לפניו). ע' במרן 7.

השנות הראשונות

(ד) וכל אמר רבא טבלה וטלחה ומגמא עליה דבר חזץ וכי עד מאי בינייזו היכל כייניזו מיחק ניממל ומייטגל גליליא, אך יטנום דהאר ורכז זה נלומו יוס שחפסה נלטה וכו, עטעה דמלה עטלה דרכ חוץ קיליס למחר פטס עניש מהאל כל עטלה גלוועו קויס. "ה' חנן אל תולאש דבר הווא, היין זריכא למחר פטס עניש ער"ס כלום תעלגה גהו קיטים. ודקיעין לא טהירין ניממל ומענעל גלילים אספייל דמי קהן על פי קהן בטיעיל נויס חד עס החפסה. ולזיניך יטנום דהאר ורכז זה קהן מלהח חפסה נלטה היין קיליס למחר פטס עניש ולטונג, והס לנו זריכא למחר ולטונג, טעטל דגנמא ער"ס עניש דרכ חוץ, אך כל גהו

יונתן תדרשו

ה. אכן בימייה מיחוץ ביממו ומטבל בלבד. לשוט וגמ' אמר ביריה למדך לחופיה סכללה לחזק במאם ומטבל בלבד. והנה רגנו איתן מכיא אל טמ"ר לחופיה סכללה איז בא ביריה, ושאיך וזרה איז בא ביא אל מיחוץ ביממו ומטבל בלבד. ונראה שכחה או הרזה הא להשיג על רגנו השמשים זה. ו' רף טם כתוב בלשון שכגן רגנו, ואפסד זוכן רותה גידותם. והנה והזיה מסביר ברכבתות את רוט ובוגנו, ע"י סדרס (נקט). וכך מאור את שיטומו והסביר שאריכ ביריה. איז אמן שפאה הרצית, אלא אמור של מזגה הרצית, ומבדוק הדס' או לא לשון הגם' לפרט' במאם ולמטבל בלבד היה מודש של למסטך חיפוי להללו רגנו, ורבול' רגנו, אך

רבגו, והרי בנסותנו רובי מפורשים כ' וכו' ונראה שבמהירות ורשכ' לא היה כל והבואר בסוף לכה ז. ע' מכוא בעניין מהו רוחת הרשכ''). עוד עי' שטקה השבכ' על רגנו באופן רשות הלה לאוצר ים' וסבלתה בשל סכת. אך תרחץ ככל שבת זאמ' נקיין'. וכן איז איז שבחזצת הנך בזנינש בשבעת. ה. למה לה דעבדא בעשיט חמיפא. כלומר שריה לה לעין בשעת סבליה, ולא להקליט ברכותה לעשיט חמיפא. ו' תחbare' (שם) ששהה ראהיה זו זאמ' אף איז נאמר דערוכה תחbare'. דאי לא למלה לה לה עבדא בעשיט חמיפא... אלא בודאי לא תלה און בדיקת פהה באלא מושם שדרוכה של שוה בך בדוק. שוחה חוואן בראמי רז' לאן לאן ברבדה זאנט זאנט.

ה' אבל לא מצאה וכו'. ברופטים עד כה והשפטו שלשה קטעים מובייר וזרודה¹ (מקרה עד י' בוטוח הדם),² י' אבל לא ציריך לחורף ולטטטלר,³ (3) אבל לא נמצא עליה רבר וחוץ⁴, והנה הסדרן (קצתן) כי נבר היה נכון בדברי זרודה והשליט את עורך החומרנות

צינוי הלכה
טבילה בשבת עי' כי
ג ולמ"ג.
צירוף לשטרו ענמה
החזקע עי' ומ"ל טר
א.

מסורת הרואב"ד

לנפש תדרשנו

למייה לא תקטרינוו לורייש דציציאתא וכ'ו' כרכתי בעילע'. מושמע מדבריו שחששה צריכה לשמור את עצמה בינויתים מכל דבר החוץ כמו שצרכיה לשמור מקשרית שערכה. ויש לומר שאינה צריכה לך' הוואיל ויכולה לבדוק את עצמה בשעת טבילה, אבל תקון השער דלא אפשר לה ביים טוב צריכה לשמר את עצמה ביןיתים. מיהו מודפראש טעמא משום דעתבילה בזמנא מצוה, ש"מ הרשתא דליך טבילה בזמנאי לא מיבעי לה למיטבל בליל שבת' ויום טוב דלא אפשר למיוחי סמור לחפייה טבילה. ואי עבדה עבדה, ובכלך שתברוק עצמה בשעת הטבילה לפי שאפשר לה שלא נתנה תנשיל לבנה ולא האיכילתו ולא נתעסקה בכמה עניינים. ואם לא שמרה את עצמה מכל אלה' ולא ברקה עצמה בשעת טבילהה לא עלתה לה, טבילה. ואני תמה היאך אשא יוכלה לטבול בליל שבת' ויום טוב ואיך תנצל מסחיתת שעיר', ולכון אני אומר כי רואיה הטבילה לדוחות עד מוצאי שבת או מוצאי יום טוב. /

יג*. היאך אשה יכולת לעובל בלילה שבת. קפק' נא. ויל' שאינה צורכה לך וכוכו', משפט ויכולה אשא לפטוח על שמייהה מוציאה או לפליך זיימיט. ואיך להכלהה. מירז דעת הרשכ'ן (ויהר' לא) שחוירע לעין בענפה ובואשו בשעה הטבלה "דבפהיפה דרבנן היקל...". אבל עליינו דמדא אורתא לא אפשר בלאו והכי. דעה הרץ שאך בריעבד לא עלהה טבילהם לא פיענה בסמך לה וויל' ובוואדי איא מעיש למצעיא יויט שלואר שבת שלא נתה תבשיל לבנה וכויזא בוה. וכיכ' וב' (גען) והאיות דונתית תבשיל לבנה איי מכיר... איא שלא תסחיף מצהה היא לא תעכבל בעכט זילמא אידי יידי סחיטה עיי'ש בסוף החשובה שמברא שלא תנכ' בון אלא "לפ' סכתרין רתלו רבטעמא איסטרוא הדריך וומסיד...". שמברא שלא מהמיינין חשל ווא לא משוט וטבילה בונגה לא מצהה. והריינו בומנו ייכ' אום בס דעת רבינו כ' א'.

יד. ואיך תנצל משחיתת שער. עוד דוחה וב"י (שם) רבנו וזיל: "וחששא דסחיתת שער אוניה כלום שחר הרמ"ב... שאון סחיה בעשר". ורב"ר דב"י לכא תמהותן רצון רוחני לא נתקל בפניהם. ור' יוסי הוסיף:

לידין איסטר חתמת שער רדרובין ובו טמונה קבוצה של יהודים מגורשים. בפתח החדר הופיע אחד מהיהודים, והוא אמר:

“הנשאש שלינו אין סובולן למוציא שבעי דראיה” מדברי כל לאלאקו מעדת וויאד רוגם האידיאנו סכילה בונגה מצו. וויאר רוכ אהאי מורייקס כרעת הויא שדרי בפסותה כתוב את חיבורו להלכה עלי עילס. והנה דעת רגנו צעפ' אם חווית שער התהוויה תורה להו תיאסדר הבא. הדר או משום מלבדו, גורז מוויה המ' ס' שב דה' אמור) דבשער המהויר על פיו האדים לא שייח' יון ואוכס מסקה הצע' (בכ) על בונגו איינט תפיה על השם שקרוק רואראיביד דברי ר' רואראיביד (השחתה ואילא סכילה בונגה וכוכ) שהרי בימי ר' יון. דהשתה דיליכ אובילה בונגה. בן רעת ר' יהשרו כל הנשאש שלינו אין סובולן למוציא שבעי דראיה” מדברי כל לאלאקו מעדת וויאד רוגם האידיאנו סכילה בונגה מצו. וויאר רוכ אהאי מורייקס כרעת הויא שדרי בפסותה כתוב את חיבורו להלכה עלי עילס. והנה דעת רגנו צעפ' אם חווית שער התהוויה תורה להו תיאסדר הבא. הדר או משום מלבדו, גורז מוויה המ' ס' שב דה' אמור) דבשער המהויר על פיו האדים לא שייח' יון ואוכס מסקה הצע' (בכ) על בונגו איינט תפיה על השם שקרוק רואראיביד דברי ר' רואראיביד (השחתה ואילא סכילה בונגה וכוכ) שהרי בימי ר'

בביסטר פסנאי שפט נר, ומלשע שט והיה מותר לסייע. ואלה, כבר מוצאים לנו ערך מוסף בדת' שבח. וככל המרכז בס' ר' י"ח יג. לא מביא למובל בליל שבת. וככל המרכז בס' ד"ה זדבילה בזמנה איננה מזוהה... ומזהן כד אסור לטבול בשבת". ונראה שדיוקנו כבג' שבת נון. לדלמא מתרמי לה טבילה של מצוה זו, ועל דרבנן תמה ובו' ריש קצין ייש לתמוה וההה דרבנן ביצה ות' היהו תיבתא. ומהיש הגנץ' ב' בהעמק שללה (קעדר) שדרבו ר' אחאי ובכען מאיריס שלא מושם מתקן אסור אלא מושם ודכל דאמר פלטוך היפינה לטבילה עדיף אם לא מושם טבילה באוניה מארה.

שנינו^ו במסכת מקואות פ' ז' המטביל את המטה שרגליה שוקעות בטיט העבה טהורה מפני שהם מקדמיםין. יש מי שאומרים^ז שכן הרין לאדם, ומה שכתב בספרים שלנו^ח האשה לא תבטול בנמל ומפרש בהו בגمرا מאפני הטיט, אינו מפכיד אלא על טיט שבשפת הגנרט שהוא קודם למים. ויש מי שאומר שאין הרין זהה באדם אלא במטה בלבד, אבל רגלי האדם כיון שנכנס לו הטיט בין אצבעותיו והוא מקום דוחק אפשר שיה חוץ, ונראיין דרכו^ט. מכל מקום יכולין אנו ללמד מזו המשנה שאין האשה צריכה לעקור את רגליה מן הקרקע בשעת טבילה ולשוט באמצעות המים כדי שיכנס המים תחתיה ותertia טבילה כולה אחת כedula מוקעת מהמיהירים, שהרי אמרנו כאלו^ט שהם מקדימים לרגליה. ועוד שהרי שנינו (סימן י"ט ס"ג פ"א) טופח על מנת להטפיח חבור לטומאה ולטהרה, ואית אפשר שלא יהא תחת רגליה טופח על מנת להטפיח מפני שהם קרמו לשם והרי הם הכרו עם שאר המים. ואית קשיא לך מה שנינו במקוואות פ' ז' מקופה שמיימו מרודדין כובש תבליל עציים וחכילי קנים עד שיתפתחו המים ויורד ווטכל, פירוש כובש חכילי עציים לעדר מן דמים כדי שייתכנסו הדמים לצור השני, ואם כן היא שאינה צריכה להיעיר בעדר המים תכנסו את עצמה למטה והם עולין לה, הא לא קשיא, אפשר שהם מרודדין ר' דלא סוייא רבבי.

כתב בעל ההלכות כדי לברור כי אמתה וסלקה לה לברובי בא"י אמרה אכ"ז על הטבילה. ורבותהacha אמרו מוקמי דתבול מעבי לה לברובי רק"ל כל המצוות יכול מברך לעליון וובר לעשינו. ואם תאמר הא אמרין עליה חוץ מטבילה ושורף, היה בטבילה גור דמקמי טבילה לא חזי לברכה דאכתי גוי והוא אבל נדרה חזיא לברכה כדאמרין בככורות ט"כ רビינה הילך נדרה קוצה לה חלה ואכליל לה כהן קטן, ואיך אפשר להפרשת חלה בלא ברכה. הילך צריכה לברך מוקמי דתפשות את בגדייה. ואם פשוטה עד שלא ברכה נכנסת במים עד צוארה ומכרכת, ודוקא במים עכוורים אבל צלולים לא עד שתעכבר אותם ברגליה טען ס"כ.

כטש תדרשננ

לעשרה. והרבה מהן כך⁵⁵. אבל כי איתמר בתלמידו לית הלכטה בכל הגני שמעתה מהא דאמרינו, היה וראי פליגן ומהזא מידייא חברתא ממש. ורבינו הגודול זיל⁵⁶ גורט ולית הלכטה בכל הגני שמעתה אלא כי איתמר הגני לענין טהרות איתמר אבל לבעה שפיר דמי כי אダメר ריש לקיש וכו'. וקל' מנגן מדריש לקיש דלבעה מורת דהא אפשר דכל הגני איתנהו ואיבא למיר כי מיתוי דראיל משום מהחה עיניה בייתור עצמה עיניה ביותר דלא מעככ בטבילה דרכ' גדילתה נמי הווא שאין אדם גמנע מלפטוח ולעוצם עיניו פעםם הרבה כדרכו ואין המים מתעכבים מליכנס שם כדרכ' שנגנסין בבית השחי ובבית הסתרים בטובלה דרכ' גדילתה ולא מהו.תו קשה לי ההיינ דגרינן ביבמות⁵⁷ וככל דבר שחוץ בטבילה של טהרות החוץ בגור וכעכד משחרר ובנדזה לבעה. זו היא גרסתו של רבינו עצמו זיל⁵⁸, ומטעמ' לכל דבר שחוץ בטבילה של טהרות החוץ בגור ובעבד משחרר ובנודה לבעה. וזה איכא הנוי דחצבי לטהרות ולא חצבי לנדה. ואיכא למימר והק' כל דבר שחוץ בטבילה אחרות החוץ בגור ובעבד ובנודה אף על פי שאין בטיחן מפורשת בחורה, שהרי טבילה נדה מן הכתוב מפורש לא למדנו אלא מבנן אב אתיא, וכחטיב⁵⁹ ורוחזו בימים בנין אב לכל הטמאין שיינו בטומאתן עד שבאו במיס'. ומה שאמרו שם מקום שונדה טבילה שם גור ובעבד משחרר טובל, לא מפני טבילה נדה מפורשת יותר, אלא לומר שלא בעין מעין כוב. ואנ' דבעין בטבילה בכפת אחת, ממש דסמכி לה אבמי נדה יתחטא מים שנודה טבילה⁶⁰. והרב ר' אברם בר דוד⁶¹ זיל פירוש ולית הלכטה ככל הגני שמעתה לא בפלוף וכוחיל, אלא כי הא דאמרון בדור' יוחנן פחתה עיניה בייתור אダメר ר'יל אשא לא בטבול אלא דרכ' גדילה, ומפני שפחיתה עיניה ← ומיהו מנהגנא דנהגנן נשי למשטף כולה גופה בחמיימי בשעת הפינה מושם מקומות השער שבוגנו הא דקררי משרין⁶² להג' והצע' משמע בהא דאמרין לקמן⁶³ עבדי הסרת דזוי הסרת שסקטי⁶⁴ הסרת, משמע דעתiptת כל גופא עצדא מזריכה עבדי ודורי ושתקי. וכן האמירו בנות ישראל על עצמן, והמעביר מנהג זה ימתה על העמוד.

(סג. ע"א) ה' הא דאמרין ולית הלכטה בכל הגני שמעתה אלא כי הא דאמיר ר'יל אשא לא התו אלא דרכ' גדריה⁶⁵. (וראו) וכו'. לאו לימירא דהנץ פליגנן אדריל, זה אפר' קאמר דלית הלכטה דתרוייהו איתנהו, אלא גמ' אמ' מהמרין דלא מחדירין כולי האי בכל הגני שמעתה דלא מהמרין כולי האי בבייאת מים בבדורים שדרבן להיות באתו מקום אלא (כך) (כבי) מחמירין בבייאת מים בראיל מחמירין. ובעני בטבילה דרכ' גדילתה כדי שיבואו מים קצת בבית השחי ובבית הסתרים. וכה'ג' איכא טובא בתלמידו דקאמר לית הלכטה בכל הגני שמעתה אלא כי הא. ולא פליגן אהדיין כי היא דאמרין בכותבות⁶⁶ ולית הלכטה ככל הני שמעתה דינונה זכהלה ופירסה תבעות לינשא ונופייה אבדה מונותיה. אלא כי הא דאר' יודוה תובעת כתובתה בכ"ד אין לה מזונת, והא (דא"א) [וזאי איפשר] ואיתנהו לבולו. וכן בסמכ' ברכות⁶⁷ סלק אסרו לאכול ומיר אמר גמר ומיר אמר משחאה מעככ לנו' ואמרי' ולית הלכטה ככל הגני שמעתה אלא כי הא דאר' יהודה⁶⁸ תכף לניטילת ידים ברכיה. וכן בפרק שלשה שאכלו⁶⁹ ולית הלכטה ככל הני שמעתה אלא כי הא דאר' נהמן קטן הירוד למי מברכין מומניין עלייה וההיא ודאי לא פליגאנ אשמעתה דלעילו⁷⁰ דט' וגראן כבשרה וט' וארון ושנים ושבת ושני ת"ח המהדיין זה את זה, כי' שקטן ועכד געשה אותו סניfin

55 ברכות מה, ר' יא. 54 שם מו. ב. 53 ג' מלחמות שפ. 56 הר' י"ח שביעו שם ורמז אלף
שפט. 57 מנו. ב. 58 ר' י"ח ימינו שם רמז סה. 59 ו' צו. יה. 60 צי' ר' רב' איס' איס' כ"ד ה'ג. וע' צי'
שכינתי ריש שער הימס להשכינה. 61 צי' צי' מילון, והשנות והזרה לבבון' שער הפליה אוות ב'
אמור פ' ה', וע' זה א. 50 נוד א. 51 מב. ב' צי' ח' מאיר כ"ה במלומד שבח פ' ב' יא. ב' שכח כל העין
וע' בגן מה שבר בפרק לולוחין אותו ח'. 62 בעה' שער הספלה ה'ז' ה'ז' העזה' (עמ' ציל': מסכמי. 47 שם. ומשמע שכר בומן
תלמוד גוה וחצץ בחמין כל הגוף. 48 לפניו:

לבשו ומאי נינוי שعرو משמע חפיפת בשער היא ומדקארטי' מדאורייתא עיוני בעלמא דילמא מיקטר א"ג מיאוס מידי ש"מ שאפיילו בכל הנוגע אדריכלה לעין דברי תורה משומות דילמא מיאוס במייד, משמע דלגבוי הבי' מקום השער ושאר מקומות שבנע שוין, אלא דאתה עורה וחיש דילמא אתיא לימייטי בעיוני דשעד משומש דשכיה בזיה קתרי ואתמייר בית הփיפת היליך בעי' עיוני בכוליה גופיה דוורייתא ובפני נמי חפיפה למוקם שער מתקונתא⁴², והיינו אמרינן בשמעתין⁴³ נתנה תבשיל לבנה וטבלה לא עלחה לה טבילהה, כלומר אם לא תורה ועיניה בנטשה בשעת טבילה ממש. אבל ודאי [אכן] עיינה בעצמה אע"פ שלאchorה נהרא שעלתה לה טבילהה, דוא אע"פ שננתנה בנותיהם מעת תבשיל לבנה סמך לחפיפה טבילה היא ומזוא לא מיקטרו בתבשיל של בונה. התא אמרינן ונמצאה פעילה דבר חזץ אם סמוך לחפיפה טבילה וכבר, דמשמע עלייה על גופה⁴⁴, לאו למיירא דחפיפה בכולי גופא היא, אלא משומש דוידי עיינה בנטשה בשעת חפיפת לא טבלה סמך לחפיפה ולא תורה ועיניה בשעת טבילה אע"פ שהיתה משמרת נפשה מליתן התבשיל לבנה וכיכזא בו, כיון שמצו עלייה דבר חזץ והשווין דילמא גופה ולאו אדעתה והาย אמרינן לקמן⁴⁵ בחופפת בע"ש וופולת למזואי שבת וככלוחו והרחות חפיפת, כשהזרה ועיניה בעצמה בשעת טבילה, שלא הקלו בשל תורה אלא בתקנת עורה, דהא לא אפשר מע"ש בעלמא דילמא מיקטר א"ג מיאוס מידי משומות חזיצת אהא איתו ותיקן חפיפת, מדקשין⁴⁶ את הפטל דם, ובנות ישראל טפרת ז' לכל טיפה זם, ושמגען בדבריו בהה שוגאניגים⁴⁷ והחרימו בדם טהור, והדברים נראין אף לדין הגمرا שכם שחחשו לטאות בפתחיתן ולמשימות דם טמא לדם טהור ועשו נמי הירקה יתירה בדבר, אך יש לנו שמא יבסאו לטאות באזון שישובות עליהן לוכר ולנקבה ולונגה⁴⁸ שמא יתנו בהן קלא, שסוביות כל שיש לו טמאת לידה יש לו טהור שלג, ובכ"ש שברוב נפלים אין בני אדם בקיין, ואין עליות לדין בהם אלא כך תשב לוכר ולנקבה ולונגה וקרוב הדבר לטאות בו היליך אין ימי טהור יוצאי מכלל ר' זира שאפי בהן החמירו בנות ישראל לישב ז' נקיים⁴⁹. וההיא דאמרין⁵⁰ דרש מרימר הילכתא בותיה דבר וכו' דינא קאמרי, כדאמרין בשםותין אמרין לך הא אישך, אתה אמר, לי חומרא⁵¹ היכא זאתהו אchromו היכא דלא אהמර לא אהמור. והමוקמות שבועלין עכשו על שם טהור וב' יחושו לעצמן⁵².

טכנייט ווילט אוניברסיטאט
הקל טכנייט אוניברסיטאט
לון קומיס פולקלור מוסיק דיזיין
טכנייט אוניברסיטאט לון ווילט אוניברסיטאט
סומפ' רשי

רבותה שדר ובו ה' אסוד אל דודיאל
ובשבשה שי בו' נט' שיר ומו אוח לה
לדבָא תאל זידרַען והוישׁ בשׁוּן' לא

לא מושך מושך. המכון סבר מכך גזירות
המשתנה מושך ובלע מהו מושך רוחה ולחין
(ב). סבר קשחת בצל. יולן מנקר (*ישע' טו*) אמר
לפי לאלת עטמן,
ק' ר' (א):

בנין מטבחים ומטבחים נספחים למטבחים
בנין מטבחים ומטבחים נספחים למטבחים

בכל מונחים או וריאציות שקיימות במקביל לשלוחה של תקופה מוקדמת זו. וריאציה זו מוגדרת כ'התקופה המוקדמת' (בנוסף לתקופה המודרנית) ופירושה כי היחסים בין מדיניותו של מושל נסיך לאלו של דוכיסט נסיך נותרו כמעט זהים.

בוגר בית ספר תיכון או אוניברסיטאי, יתיר על מילוי תפקידים מנהליים, יתיר על מילוי תפקידים מנהליים.

למיסטי סמוך להיפסה טבילה וילך ענדלו וככל שמדדוק עומס נטעם **זה ח' טבילה** שבכדיו נטען **זה טבילה** לפי צהי הפקד לה צלה נינה מנצל נגשה וילך היללו וילך נמענקה על פי מה צמכו קודס זה שנוגנות היבטים מהו מנוגן יוס וכו' כדי בכמה ענייניות והס למ' **צמיה** למ' **צמיה** מל' **חלה** ול' **חלה** עומס נטעם נוגה ידי חוכמן לרטוי ולטהילות עלי נז' ביזמאל טוֹן וקומה רשותם לכתחל טבילה לא עלה נעלם לה טבילה עכ"ל. ומה סכתמג דלכתחל ליטיל טבילה נינה טבילה נוגה טבילה כוון די לא נפהיסט ליטיל טבילה נינה מועד יוס הילך ליון לדיליות רטוי נון מיניעל למיטן גליל סבב וזוס טוֹן **ח' נינה** כנ' נינה קן דעת פטוקיס אכמתו הנשים שמתחילה לחוף מבוער יום וועסוקות מסכו המכיס צממון סמומה נימה לא בחפיפה עד שתתחשר ואז טובלות ועוד מחמירות על צעונגלת גליל סבב ווּס ווּז ומונע סוה עצמן שאף על פי שהחפפו נושאות עמהן מסרך יפס וכוי' צבוז ודלא' מתוקן לדילך וסורקות בבית הטבילה עד כאן: **ח' (א) נה ח' טבילה** במושאי שבת שא' אפשר לה לחוף מבוער יום טפלון ומופע יפס גערץ צה' נטמן ונמיה רענין ומכל מוקס מגש יפס די לה בחפיפת ליל טבילה ומכל מקום מנהיג יפה שתחרץ ותחוף יפה בעורב שבת לו' ובמושאי שבת תחוף מעט לה ותסורך שעורתייה: **ח' נודמנה לה טבילה** בז' שבת שא' אפשר שטבילה נמי' מנג' ומנו לך נינה קודס האקינ' וגאים מה שטבילה נמי' מנג' ומנו לך נינה קודס האקינ' סמיה סכמיה נס' טבילה נינה מ' נס' קיינו זמינה מ' נס' קיינו זמינה גרא' נס' בדורותנו גרא'

ל-ז) ח' טבילהה במוֹצָא שְׁבַת שָׁאִילָה מִבְּעֵד יּוֹם דָּי לְהַחֲרֵב כְּחַדְשָׁה כְּלַיְלָה
דְּבוּלָה עַלְמָה נֶה לְכַמְּיעַנְתָּן וְלִיחְמָד וְלִפְנֵי הַפְּתִילָה עַיְקָן דִּין חַמְפִּיהָ לְכַמְּלָה כְּךָ דַי לְאַזְמָנָה וְמַלְיָה דִי לְהַנְּמִיפִּת לְעַלְמָה
דְּקַמְמָל הַלְּבָב סְטוּנָה וְעַיְקָר מִפְּתָה זָיו טָוָה דְּלִיטְוּרִי לְאַסְמָעוּנָן דְּקַמְמָל טַבְּלָה גְּנוּמָה זָמָן דִי לְהַנְּמִיפִּת לְעַלְמָה דְּהַמְּרִיק גְּנַמְרָה
לְדַעַתּוֹ הַמְּדֻמָּה דְּלַמְּבָרֵךְ: וּמְשׁ וּמְבָל מְקוּם מִזְגָּה יְהָה שְׁתְּרַחְעַז וְתְּחַזְּקָה יְפָה בְּעֵרֶב שְׁבַת
גָּט וְמַצְחָר שָׂחוֹן עַל דַעַת רְכִי עַזְיקָר מִפְּתָה רַיִם קָודֵס לִלְטָלָה דְלִינוּ לְדַבְּרֵי הַפְּתִילָה עַיְקָר מִפְּתָה
מְעַרְבָּה זָמָן וְעַד מָלִי וְגַנוּמָה צָמָם מְפוֹךְ מִעֵד דְּקַמְמָל כֵל כְּיוֹן דְעַיְקָר מִפְּתָה כְּלֵי גְּנוּמָה זָמָן
כְּתֵב שְׁמָלֵמָן וּמְמוֹךְ זָמָן הַמְּדֻמָּה דְלַעֲמָה כְּלֵי גְּנוּמָה טַפִּיל לְכַמְּלָה
וְתְּפִילוֹ מִנְאָג יְפָה הַלְּזָן כְּיוֹן דְלַעֲמָה רְכִי מְוּתָלָה נְמוֹךְ גְּנוּמָה טַפִּיל
חַיְל דְּקַבְּרָה לְרְכִי מִינָה יְכוֹנֶה לְחַזְקָה נְלִילָה מְלוֹךְ גְּנוּמָה לְזָהָר
כָל מָלִי דְלַפְּכָל כָל מְלוֹךְ עַל חַפִּים לְיַלְלָה מְלָא:

ה' ומי' שנדמנה היה טבילה בצל שבת שאין אפשר לחייב בטלת דין לה בחפות יהודים. גם כו"ז דבריו קוממיות לדלבדי קוממיות טומן ה' ומי' שנדמנה היה טבילה בצל שבת שאין אפשר לחייב בטלת דין לה בחפות יהודים. גם כו"ז דבריו קוממיות לדלבדי קוממיות טומן

דרכיו משה

ד) ובבר נתבהיר דין זה לעיל סימן קצ"ז (פב. ור"מ ארוך אותו ג) בארכיות:

(ח) **ל' מביבלתה** במוצאי שבת שאי אפשר לה לzechot ביום. והוא פליות רצוי לעדרך מיש ומש סכמתן חמי' צלי' לפאר להוו נילקה ממען דללה עדיף מיש והוא פליות הטהילות וממש כת יוקף על זה טהיר נקי מלהילען לרצוי' ומודל חילג' דטהילותין ליין דיכמג סטמיה דטליג'ן וכלי' ענמיה

נקט וילטס לענין דרכינו קלי למא שאלתנו סול נסחמי פיטס ומוכנות עד לילא וק'על' עניין דרישא:

דרישה

לו תמהה לי אם יצא מפי הגאנונים מעולם דעתה איבצעיא היא לטהרות. מתשובה מהרא"ק [ב] אך קיצרתי ברואיות. מורי ורבי (רישל ביכאוו לטרו סונס קצח). כל אלה שטבללה צריכה להזהר שלא חכנס למරוחץ ביום טבללה וגם שלא תשפרך על עצמה כי לוגין מים שאוכן ביום טבללה. וחוק (פי' דה' אשור). ופירוש אחר טבללה כל היום כגון טבללה ביום א' לא חכנס לבית המרחץ ביום א' וכן המנגה. מורי ורבי רשל'. ולאחר שטבללה כדרינה כתוב לגן המודרני בשם ראכ'יה שמורתה ליכנס למರוחץ כדי שתתחתרם עצמה אבל לחזר ולרוחוץ עצמה שם אסורה. וכותב עוד בהגחה מודרני (מודרני שבוטר סוף הל' זהה סי' תשג, ד') דמותר להטיל חמץ במקורה כדי לחממה ורבינן שמשון אסור וכותב רמ"א (פי' דרא ע"ה) דיש להחמיר אם לא במקומות שנางו להקל אז אין בירינו לਮורות. [*לך*] כתוב בהג"ה להז' דמותר לטבול בשבת דעתילה בזמנה מצווה וכן בתשובה הגאנונים וכן עמא דבר דנשימים טובלות בשבת. מודרני (שבועות סי' יד) וכותב בהגחה כחכ' לי הרב שראה בעפנ' פענ' מה שמוסר ראמ"ץ (פי' טכו) האש שטבללה ולא הטילה מים לא עלתה לה טבללה דבעי רבא וכור' וכחכתי

הגהות והערות

וחולק על הראביה דנוראה לו דעה לזכילה, ואך לכתחילה קרוב הדבר בעינויו להתייר, וכובח על הו המורדי ובמרוצאות שלו של יעה לכו"ע שרי, זה תוכר בדבריו. עיקר דעתם אלו וכן מה שכתב הדרישה לענן הטלה חמוץ מובאים בכ"י וסדרו משא טופ טוי ר' ר' [לן] מפ"א עד סוף הדיבור הוא מכיר או מהרש"ל וכדרוכי משה טופ טוי ר' ר' לעזר: להן צ"ל בה"ג, וכן הוא ברש"ל ובמדרכי, והוא פלניונו בהלכות לטורו: לעוזר: לו נ"ז לפני ד"ה וכותב הראב"ד עיי"ש, ומשם דרישת גדורות ס"י מא: לאן דהוא לפני ד"ה וכותב הראב"ד עיי"ש, והוא פלניונו בהלכות שבחת ומוועאי שבת: לב' בראש"ל איתא מהר"ז, ואולי צ"ל מהר"ח א"ז, כי שהזכיר לעיל פירוש וזה בדעת טור ברוך "אין לומר" והוא דוחוק: [לאן] ס"א כל וה איתא מהר"ח א/or ורועל ס"ק קז: לג' לפנינו במדרכי (שורות ס"י תשן) בשם רואביה (לא מצאתי מקומו) כתוב שיש אסורים אם החזה אפי"ל דודיעבו,

בדיעבר, "במתוך" וכ

מפתח פדרי טהרה

יורה דעתו קצט הלכות נדה

טורי זהב

(ח) סמור ל'טביותה. בטור (עמור ר' לר'ין) סגייל מלהקם ר' כ"ג
וניגרא ספ. ה ר' ו מהה. ו ר' ה' ו טולמותן [פרשת קמץ פון ינ] עז
עםם קאנן צויה. לדרכ' יי' מוען שמחיטה החביבה דיזס צפפני טענימה
אנו צוילל, נפי שמאלת גאנטס וויל מחוף יפה, וצאלותם פירט
שמוען שמחיטה צוילל כל' סיינס
ו ניג' ב' והמנาง הבהיר סמן לפונטמה. על כן ניגנו
ו וועסקת בחיפוי ער
המנาง סכלר כמו סהעטיך כהן
בצ'ען:

לע"ק ס"ג וס"ט) קלעם ל"ט"י נפה, ה "ד"ב ומזה ו"ה"כ) וכ"י עמדו י"ז
וטווג שסתמיפת טהרה צוים פ"ל דלפקלה, וכמו שסתמני נספמי,
ע"פ. והלך שס חל נל נעל נפילה צבם מוּלָא מוּלָא צבם מוּלָא צבם
ווש טווג שמל לנטות מהר עצם, מופפת בערכ אמת ווניגת צבם צבם צבם
צבם מוּלָא יוס טוֹב, כין טלפקל שסתמיפת מסיק צוים
ע"ה סמוך לטבילהה נמל סילם דמל נל נפילה
שתחילה להות מבועוד י' צבילן שליטי שלמה יוס טוֹב, כנוון
שידורת ואן הארבול גוון

בנוסף לשלוחות מודולריות, ניתן ליצור מודול אחד, שיבחר בין כל אחד מ- n המודולים.

במסגרת, כמו שכתב ר' יוסי בקבא קמא (עמ', ב דיה חפיה), נזכיר לעיל (ס' ב): וההשאלותיו (שם), ועין בהיחסו שם וזוהר ו' (הלווט מקאות סימן לא): [ג'] וכן

זהראא"ש, ע"ש:
 בחצ' בית הכנסת והרשות מוסרים בהן גזע וחוק מושבך טבריה זיהו יונתן
 האצנוועה היי מהיינשטיין הויי מסטרוין ווּן מלילן ער וויזאי שבת, שילבו הנשיים
 למחרץ בלילה וויזוי הופעתה עצמן בלילה [שעה אח'ו], ועם המכ אחד ווירש בעני
 הנשים שענערה הוי אדא לשלט העדרה הפאלאט בלילה, וועל' בשלה ששהובו נאכ'ו
 וויהרא איסלער' ש' וויזוי הדמ'א) סימן (ב'א') (ט' האריטו להוציא שיזוקן מה'ה'ג'ז'
 מפואר� וויל' ובנו הווא מתקין טובי אפליאו ליפוי המנגה שכטבו הוהוטס'ה'ג'ז'
 (נחתת הדוד'ה'ג')

מחזיות השקעות

בבית הטבילה, עכ"ל. ודברי הש"ס הון"ל הן הם גם כן דברי המחבר שבסכת. אבל השאלה זו פרשה אחרת שאליה צוין כתוב דומtot ישירה החופפה במליליה כדי שיהיה סמוך לטבילהה, ומפרש דבריו הש"ס הכי, הוא דקאמר אשה לא חזרה אלא בלילה טבילהה, והוא דקאמר הויכא דאפשר שבחותה הדריך כו'. דודא אמרין בש"ס הא דאפשר הא לא אפשר, אלא מה היכא ולא אפשר שדי לכלי עಲמא: (סיק ז' חפיטה כר'). בדעת רשי' כו'. אבל לא ביריש והוטפות וכו'. א' רה בז' ליליאנד רושי', כי דבורי הש"ס יחרפשו בענין אחר וזה ידי' הרידין יתחלפו, לעניין הסבראו סכירא ליה להשך' ברודע רשי' כו': או אפי'ו במאזיאו יומם טוב כו'. באפונן שאין החופפה מרווח רק ב' ימי', אבל טבילהה במאזיא שלחו שני ימים טבים בז' שבת ובז' א', אבל טבילהה מרווח יום טוב והיינו בלילה כ' החופפת בערב שבת. והוא דלא כדעת המחבר טעיף ד': ובדברי ר' יהו' לר' הדר הדרוא ורב יימר כר', טעה סופר הואר, דהא וב' הסיד סכירא ליה בכחאי גונונו הופפת מערכ' שבת, דהא

הנחות והארונות

